A°. 1842. N°. 42.

DONDERDAG DEN 26sten MEI.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 25 *Mei* 1842.

Tot informatie van het publiek dient, dat ten gevolge van een, namens verschillende Engelsche handelhuizen bij de Hooge Regering te 's Gravenhage, ingediend adres, daarheen strekkende, dat, de uit de Nederlandsche Kolonien afkomstige en voor Engeland bestemde Brieven, verzonden met Nederlandsche Schepen in Engeland mogten worden afgegeven, wanneer die Schepen genoodzaakt worden, onder weg eene Engelsche haven aan te doen, — dat verzoek, van de zijde van het Britsche Gouvernement aangedrongen, op den navolgenden voet, van wege zijne Majesteit, is ingewilligd:

1°. Dat de Brieven voor Engeland, die uit de Kolonien, met naar Nederland bestemde Schepen, verzonden worden, steeds in een afzonderlijk verzegeld Paket aan de Gezaghebbers der Schepen ter hand zullen worden gesteld.

2°. Dat deze Brieven onderworpen zullen zijn aan eene gedwongen algeheele frankering in de Kolonie.

3°. Dat de verzendingen derzelven, vergezeld zullen moeten zijn van eenen adviesbrief of nota, in den, bij het Postwezen, gebruikelijken vorm.

4°. Dat wanneer de Gezagvoerder door omstandigheden van wind of weder, dan wel door bekomene schade, genoodzaakt wordt, in eene der Engelsche havens binnen te vallen, hij verpligt zal zijn, alle, zoowel voor Nederland, als voor Engeland bestemde Paketten (met uitzondering alleen van die Gouvernementen Paketten, waarvan hem de afgifte bepaaldelijk in Nederland is gelast,) aan den Nederlandschen Consul of Vice-Consul in zoodanige haven, tegen kwitantie, te overhandigen; op welke kwitantien hij, in Nederland, de verdiende premien zal kunnen ontvangen.

Slechts dan, wanneer in de Engelsche haven, waar het Schip aanlandt, geen Nederlandsch Agent aanwezig is, zal de Gezaghebber de overgifte dier Paketten regtstreeks moeten doen aan het aldaar gevestigd Postkantoor, mede tegen kwitantie.

5°. Dat indien de Gezagvoerder, de Plaats zijner bestemming in Nederland bereikt, zonder eene Engelsche haven te hebben aangedaan, hij verpligt zal zijn, alle de hem toevertrouwde Paketten, dus ook dat hetwelk de naar Engeland bestemde Brieven bevat, op het Postkantoor in de Nederlandsche zeehaven aan te brengen.

Alle vroegere afgifte van laatstgemeld Paket, anders dan in het geval en op de wijze in het voorgaand artikel vermeld, is verboden.

Zullende de Nederlandsche Consuls of Agenten in de Engelsche zeehavens voor eene dadelijke overbrenging der Brievenpaketten naar het naastbijliggend Postkantoor zorgen.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 23 *Mei* 1842.

(18083) De volgende personen hebben aanteekening gedaan van hun voorgenomen vertrek uit deze Kolonie, als:

JOHN MAC BEAN. — En
ROBERT TAYLOR.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

ADVERTISSEMENTEN.

De door het Gouvernement aan de Brandspuiten No. 2 en 1 toegekende premiën van *f* 200 en *f* 100, voor de door dezelven aangebragte hulp bij den brand in het Fort *Zeelandia* op den 31sten December ll., thans disponibel gesteld zijnde, zoo worden hiermede opgeroepen alle Vrijlieden en Slaven, welke aan voormelde Spuiten geplaatst en bij gezegden brand tegenwoordig geweest zijn, om te compareren op Zaturdag den 28sten dezer, des morgens ten *zeven* ure op het *Gouvernements Plein*, ten einde hun aandeel in deze premiën te ontvangen.

De noncomparanten zullen hun aandeel in de premiën verbeuren, en hetzelve aan de overigen worden uitgedeeld.

Paramaribo, den 23 *Mei* 1842.

De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

(18095) Fungerende CURATORS zullen over *zes* weken, den dag en datum nader te bepalen, publiek doen verkoopen:

Het *halve* aandeel in den Grond *DE GOEDE VERWACHTING*, met eenige daaropstaande GEBOUWEN, groot 1700 akkers land, gelegen aan het kanaal van *Saramacca*, ter regterhand in het varen naar *Paramaribo*; aankomende de Boedels CAREL MULLER en GERRIT MULLER, ieder voor een *kwart* aandeel.

En

Het *halve* aandeel in het *ERF*, met de daaropstaande *GEBOUWEN*, aan de *Saramacca Straat*, Nieuwe Wijk La. F. No. 5 en Oude Wijk La. D. No. 510; toebehoorende den Boedel CAREL MULLER.

Paramaribo, den 23 *Mei* 1842.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(18043) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 27sten Mei 1842, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *John*, *Goodluck*, *Askan*, *Avantuur*, *Gidius*, *Una*, *Gottlieb*, *Hoop*, *Emiel*, *Santje*, *Francina*, *Emmelina*, *Antje*, *Celestine*, *Sophietje*, *Samuel*, *Coenraad*, *Anthonij* en *Catharina*, aankomende den Boedel THOMAS KEEN

De Slaven met namen: *Garçon*, *Hendrina* en *Wilhelmijntje*; aankomende F. W WERLÉ.

Paramaribo den 21 *Mei* 1842.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

GEBROEDERS REELFS

hebben per de laatst gearriveerde Schepen ontvangen en bieden tegen *civiele* prijzen te koop aan:

Boter, Zoetemelksche en Zwitsersche Kazen, Rookspek, Zuurkool, Worst, Saucijsjes, Stokvisch, Rolpens, Gort in vaten, groene en graauwe Erwten, gedroogde Vruchten, Thee, Specerijen, Zoeteolie, Sigaren, Osnabrugs Linnen, wit- en blaauw Salempoeris, Satinet, Dril, Cambricks, Neteldoek, enz.

Roode Wijn in okshoofden, kisten en bij het dozijn, Bier, Azijn, fijne Rhijnwijnen, Madera, Port- en Tinta Wijnen, Teneriff Wijn, Selterswater, Genever in enkelde en dubbelde kelders, witte en cognac Brandewijn, Likeuren.

STEENEN, KALK, CEMENT, TIGCHELS, NOKPANNEN, PLAVUIZEN, DEELEN, LATTEN, LOOD, ZINK, SPIJKERS, DUIMHENGSELS, BREEUWWERK, VERFWAREN en diverse andere GOEDEREN meer. (18099)

Tafereelen uit den Spaanschen Burgeroorlog.

MARTIN ZURBANO.

(*Vervolg en slot van No.* 41.)

Nimmer opent men in Spanje de buitendeur, alvorens men eene soort van sommatie gedaan heeft, waarop degeen die zich aanmeldt moet antwoorden; eene opening van omtrent vijf of zes vierkante duimen is boven de deur gemaakt, van binnen met een schuifplankje gesloten, van buiten beveiligd door kleine ijzeren of koperen kruisstaven. Deze opening noemt men in Spanje *ventanilla*. De oorsprong daarvan is zeker te zoeken in een tijd, toen het leven en de eigendom in dat land nog meer gevaar liepen dan tegenwoordig; het dienstmeisje begaf zich naar de deur, en nog voor zij het plankje wegschoof, was, naar het algemeen gebruik, hare eerste vraag,

Wie is daar?

Gente de paz (goed volk) antwoordde eene basstem.

Het plankje werd nu weggeschoven, en het meisje zag door de *ventanilla* dat de vreemde de kleeding droeg van de naburige dorpen, waarop zij hem zonder verder bedenken binnenliet. De vreemdeling trad de zaal binnen, zijne hand aan zijne muts brengende, om het gezelschap te groeten; maar daar het spel het beslissend oogenblik nabij was, sloeg niemand aandacht op hem, en kon hij zonder opgemerkt te worden de tafel naderen.

't Was een man van eene gestalte beneden het middelmatige, sterk gespierd, omstreeks vijftig jaren oud. Hij was in eenen langen bruinen mantel gewikkeld, zijn hoofd was met eene blaauwe muts gedekt, beneden zijn mantel zag men zijne *alpargatas* of touw schoenen, alsmede zijne wit linnen kousen uitkomen. Van zijn gelaat zag men niets dan twee grijze heldere oogen, die van tijd tot tijd bliksemsnel de zaal rondflikkerden.

Aan het eind der tafel zat een man van reeds gevorderden leeftijd. Aan den eerbied, die men hem toebragt, aan de borduursels van zijn kleed, herkende men gemakkelijk in hem een hoofd-officier van het karlistische leger. Na gespeeld en vijf of zes oncen goud verloren te hebben, zag hij welgevallig in het rond, terwijl hij zonder twijfel vermaak schepte met het ongeluk van hen, die met hem verloren, en het geluk der anderen benijdden. Het eind der tafel dat hij bezette was alleen ledig gebleven. Niemand van het gezelschap had het gewaagd, de ruimte tusschen de stoel en den muur in te nemen. De binnengekomen vreemdeling maakte gebruik van het oogenblik, waarop aller aandacht door het spel afgetrokken was, sluipte ongemerkt de tafel om en plaatste zich juist achter den generaal.

Men had zeven kaarten getrokken, en toen de bankier de achtste wierp die eveneens ongelukkig was, riep de vreemdeling met eene zware en doffe stem: » Vier realen op de *caballo!*"

Op het zelfde oogenblik wierp hij over het hoofd van den generaal eene *peseta* midden op de tafel.

De waardige persoon, achter welke de binnengekomene zich bevond, sidderde als of hij eene dolk tusschen zijne schouders gevoeld had en zich wild omkeerende, mat hij met eenen blik van minachting den vermetelen boer, die hem van zoo nabij durfde naderen. Het overige gezelschap was insgelijks over de stoornis verontwaardigd. Bedaard legde de bankier de kaarten op tafel neder, tot de drukte over was; vervolgens zeide hij tot den boer met een diep verontwaardigd gelaat, dat het hem speet zijn aanbod niet te kunnen aannemen, daar hij te laat kwam, en men voor het oogenblik niet minder dan eenen halven piaster parieerde. Een jong officier der kavallerie van een driftig gestel, raapte woest het kleine stukje geld op, en was op het punt den nieuw aangekomenen in het aangezigt te werpen. Maar deze was niet gemakkelijk van zijn stuk te brengen.

»Mijnheer de officier, sprak hij tot den jongen mensch, indien gij niet oogenblikkelijk het stukje geld laat liggen, dat ik de eer had op uwe tafel te werpen, zal ik u zonder te wachten de knevel afsnijden . . ." »Het is dus," zeide hij zich tot allen wendende, te laat om aan uw spel deel te nemen? wat! gij, mijne heeren; zoudt gij aan eenen armen muilezeldrijver niet de gelegenheid willen geven, om een of twee piasters te winnen? Of misschien denkt gij wel door mijn geld onteerd te worden? Het is echter beter en eerlijker verdiend, dan het zwaarste ons, dat *uwe* beurs bevat, mijnheer de brigadier; ik verspreekt mij, mijnheer de kapitein: duizendmaal verschooning, zoo ik mij bedrieg. Wees overigens hierop indachtig, ik verklaar u dit, dat het spel niet zal voortgaan tenzij ik er deel aan neem —Zie zoo, nu vier realen op het *kleine paard*" » riep hij nogmaals met zijne vuisten op de tafel slaande" kom aan, kom aan maakt voort: ik heb geen tijd te verliezen!"—Ik herhaal het u nog eens, mijnheer de ezeldrijver, indien deze uw naam is," hernam de kaartgever, » dat gij geen deel aan het spel kunt nemen: gij kent het niet: het is te laat, en uwe som is te klein."—» Te laat? gewis niet: maar gij neemt mijnen geringen inzet tot voorwendsel. Voort, mijnheer brigadier, kapitein of wie gij wezen moogt, ziet hier mijne vier realen, en nu *copo!*" willende hiermede zeggen dat hij tegen al het geld der bank speelde.

De stoutheid en vermetelheid van zoodanig voorstel deed de drift van al de aanwezenden losbarsten. Het rumoer werd algemeen; zij die in de hoeken der kamer zich bevonden, naderde de tafel; sommigen wilden den muilezeldrijver oppakken en de deur uitwerpen; eindelijk stond de generaal, achter wien de vreemde zich nog bevond van zijn stoel op, en vroeg, bleek van drift, wie hij was, die aldus midden onder vreedzame lieden, welke zich met het spel vermaken, durfde doordringen, en niet alleen de rust in het gezelschap kwam verstoren, maar zich vermatte sedert tien minuten dat hij zich onder hen bevond, allen te beleedigen. Vervolgens beval hij een der aanwezende jonge officieren de wacht te roepen.

»Mijn brigadier", hernam de vreemdeling. » bedaar; zet u weder neder en blijft rustig. Gij, jongman, verwijder u niet; uw leven is er mede gemoeid; en gij, fraaije lansier, keer naar uwen post terug; zoo niet, beef dan voor uw hoofd! Wat betreft het storen van het achtenswaardig gezelschap van bedriegers en dieven 't welk ik rondom mij zie, voegde hij er met eene vaste stem bij, terwijl zijne scherpe blikken over de aanwezenden rondvlogen, voorwaar, hoe gering ook, ben ik toch nog veel meer waard dan de beste onder u. Ik vermeen het regt te hebben. hier zoowel als gij, mijne heeren, binnen te komen. 't Is hier eene openbare zaal voor allen die vier *cuartos* (kleine munt van vier maravedis) voor esponjados en een glas ijs kunnen betalen. Houd u rustig, oude heer, of ik zal voor u een erger *picador* dan *Francisco Sevilla* voor den wildsten stier van Navarre worden. Ah! gij weigert goedwillig mij tot spel toe te laten; goed! wij zullen dan op de eene op andere wijs er wel aan deelnemen. Gij wilt weten, wie ik ben, hoe ik heet? Ik zal u spoedig voldoen . . . "

Zich daarop tegen den muur leunende, opende hij langzaam den ruimen mantel die hem omgaf en liet een donker buis van het zwaarst kaliber zien.

» Ik ben een Alvanees! mijne heeren zoo als gij wel hebt reeds kunnen raden, en in de Rioja geboren; mijne makkers noemen mij, bij gebrek aan een beteren naam *Martin Zurbano:* ik ben tot uw dienst, mijne heeren! die mij maar een handbreed nadert is een man des doods! ligt geen vinger op, verzet geen voet, spreekt geen woord! Gij mijnheer de brigadier, blijf op uwe stoel, schoon de gansche hoop in deze kamer in mijn oog geen *garbanzo* (een klein gewigt) waardig is, houdt ik u niettemin als gijzelaars. Dit pistooltje dat gij ziet, houdt maar twintig kogels. Beveel het gezelschap te gaan zitten, brigadier; kom, mijn heer, de kapitein, wilt gij nu mijne vier realen nemen?"

„De duivel zelf, ware hij zoo plotselijk in de zaal verschenen, zou niet minder schrik hebben kunnen verwekken, dan de tegenwoordigheid van den geduchten *Zurbano*, wiens naam alleen den stoutsten karlist met schrik vervulde. Het geheele gezelschap was als versteend. Het gezigt van het geduchte wapen dat *Zurbano* op den brigadier aanlag, en dat ieder oogenblik den dood in de zaal kon verspreiden, maakte ieder onbeweeglijk als een standbeeld

» Op straf des doods, mijnheer de kapitein, raakt noch den zak, noch de kaarten, noch het daarop liggend geld aan. Mijne *peseta* is zeer tot uw dienst; maar wat uw zak betreft, alsmede al het geld van het spel, ik eigen mij het toe, krachtens de wetten van den oorlog en der plundering. Wacht, ik zal u spoedig liefhebbers bezorgen om u van uwe koopwaar te ontdoen."

En terstond daaruit uit zijn schapenvellen buis een zilveren fluitje te voorschijn halende, gaf hij een scherp geluid, dat verweg werd gehoord: op hetzelfde oogenblik stormde een hoop van vijftig man, tot zijne vermaarde en geduchte bende behoorende, de zaal binnen met messen, bajonetten en musketten gewapend. De kleeding dier lieden had niets dat naar eene militaire uniform geleek.

Nadert mannen, riep hij hun toe; dat zes van u de deur bewaken en niemand uit- of binnenlaten; dat twintig of dertig anderen naderen en deze waardige personen boeijen die tot het leger van *Karel V* behooren. . . . . . Doch neen, wacht, legt uwe wapenen niet af, 't is beter dat zij zich zelve binden, dat is voorzigtiger. Ik versta dat zij het behoorlijk doen; de eerste die zich durft bewegen en den mond openen, moet niet ruw bejegend, niet mishandeld, maar moet de dolk tot aan het heft in de borst gestooten worden; geen vuur gegeven, de zaak moet zoo stil voltooid worden als zij begonnen is: komt mijne heeren, handen aan uw werk geslagen: 't is onnoodig u te zeggen dat uw behoud van uwe werkdadigheid afhangt. . . Ik geloof dat wij de eer hebben hier tegenwoordig te zien het gansche gemeentebestuur, de regidor, de griffier, de alquazils, enz. . . Moed! moed mijne heeren, ieder op zijne beurt; ik zal mij inmiddels van den buit verzekeren."

Dit zeggende, zamelde hij al het geld in dat op de tafel lag, bedragende meer dan 200 oncen gouds en borgde het in eene soort van lederen ransel of weitasch die hem over den schouder hing.

't Was een vreemd gezigt al die lieden zich onderling te zien vastbinden. Vijf of zes man van de binnengekomen bende was daarmede begonnen, daartoe van de touwen gebruik makende die zij altijd bij zich droegen. De brigadier, de kapitein en verscheidene anderen waren genoodzaakt, terwijl de punt der bajonetten op hen gerigt was, hunne vrienden en makkers te boeijen.

Weinig tijd had *Zurbano* noodig om zich van allen die in de zaal waren te verzekeren en elke poging tot ontvlugting voor te komen, zoodat hij, ongeveer drie kwartier uurs nadat hij in het huis gekomen was, hetzelve weder verliet met zijne bende en een zestigtal personen, waaronder het gemeentebestuur van twee of drie nabijgelegen dorpen.

Donker en huiveringwekkend was de nacht, onstuimig de wind en moeijelijk de weg. Maar de lieden van *Zurbano*, waren speurhonden, kenden ieder pad, iedere holle weg in de provincie, en konden de geheele streek even goed in donker als op den helderen dag doorloopen. Zij gingen aldus hun weg voort; het huis dat zij verlaten hadden was thans zoo stil als ware het nimmer bewoond geweest; want men nam uit voorzigtigheid al deszelfs bewoners mede. De wind loeide door de verlaten corridor en de opene vensters. Lang voor het dag geworden was op de hoogte van Artaban, had *Martin Zurbano* met zijn buit en zijne gevangenen de voorposten van het christinische leger bereikt.

Martin Zurbano Baren, beter bekend onder den korteren familienaam van *Martin Zurbano*, is misschien een der meest buitengewone menschen welke de jongste oorlog heeft voortgebragt. Hij werd geboren te la Rioja d'Alava, uit eene familie die sedert lang vermaard was wegens hare behendigheid in den sluikhandel. Zijn vader vereenigde in zich het beroep van muilezeldrijver en *contrabandista*. Van zijne vroege jeugd af werd *Martin*, die in 1789 ter wereld kwam, tot dit zwervend, struikrooverachtig leven opgeleid. De lessen die hij ontving werden met vrucht toegepast, en de vader smaakte op zijn sterfbed de voldoening dat hij in zijn zoon een volmaakten *contrabandista* achterliet.

De bijzondere gewoonten waarin de jonge *Zurbano* opgevoed was, hoe onwettig ook, stelden hem evenwel in staat om eenige diensten aan de zaak der menschheid te bewijzen De worsteling van het constitutionele Spanje in 1823, en de ongelukkige afloop, daarvan is te wereldkundig dan dat het noodig zou zijn er hier in 't bijzonder van te gewagen. De fransche wapenen dwongen het volk om zich weder te onderwerpen aan den wil van eenen onbepaald heerschenden gebieder; zij die zich onderscheiden hadden door hunne gehechtheid aan de liberale instellingen, bezegelden met hun bloed op het schavot hunne toewijding aan de zaak der vrijheid of werden genoodzaakt voor hun levenbehoud en om nog eenmaal in andere tijden hun vaderland nuttig te zijn, hetzelve te ontvlugten. De jonge *Zurbano* redde een aantal van degenen die anders onder beulshanden zouden omgekomen zijn, en hield hen behouden over de grenzen, ten deze evenveel goedtrouwigheid als behendigheid aan den dag leggende.

Zijne volkomen kennis van het land, gedurende zijne veeljarige gevaarlijke togten, bij dag en bij nacht door hetzelve gedaan, zijne menigvuldige relatien met allerlei soort van lieden, niet alleen op de linie van den Ebro, maar ook in het gebergte van Asturie en in de binnen provincien, hielpen hem bijzonder om in al zijne ondernemingen te slagen. Mogelijk heeft *Zurbano* van tijd tot tijd deze of gene belooning niet geweigerd, ter vergelding van diensten aan lieden bewezen, die zich aan eene bloedige wraak zochten te onttrekken, maar waarschijnlijk zou zijn verraad nog ruimer vergolden zijn. Men haalt intusschen geen voorbeeld aan, dat hij het in hem gesteld vertrouwen verraden heeft, 't zij dat zijne getrouwheid door een natuurlijk eergevoel werd staande gehouden, 't zij dat dezelve moet toegeschreven worden aan toegenegenheid voor de staatkundige gevoelens der bannelingen, of aan den afkeer, die hij met alle lieden van zijn beroep gemeen had, van het gezag 't welk hun natuurlijke vijand was.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.